

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Αὐγούστου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 39

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης, κρυμμένοι εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐλιγμώνοντο ἀπὸ τὰ γέλια, βλέποντες μὲ πόσῃ ἀδεξιότητῃ ὁ Σουλτάνος ἐρρίπτε τὰς σφαῖρας καὶ ἐκρατοῦσε τὴν ρακέταν. Μετ' ὀλίγον, χονδρὲς καθὼς ἦτο, ἤρχισε νὰ ἀθροαίνῃ. Προφανῶς, οὔτε τὸ τέχνισ δὲν τὸν διεσκέδαζε.

— Βλέπεις τί γελοῖος ποὺ εἶνε σήμερὰ ὁ θεὸς σου; ἐψήθυσεν ὁ Τζούλης.

— Ἀλήθεια, ὠμολόγησεν ὁ Λουλού· ἀλλὰ πάλι, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς ὠμώμενος, ἂν τὸν ἐπλησίαζε κανεὶς.

— Μὴ φοβᾶσαι... ὁ θεὸς διαλέξω τὴν κατάλληλὴν στιγμήν.

Ἡ παρτίδα ἐτελείωσεν. Τώρα ὁ Σουλτάνος ἦτο εὐθυμότερος. Ἐγγέλους μὲ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἐδίδε γραθιὰς καὶ γιαντάρους. Αὗτοί δὲ τῷ ἀνταπέδιδαν τὰ ἴσα, μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκαιότητα.

Κατόπιν ὁ Γερμανὸς ἐπῆγε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τὸ περίπτερον ἓν στρατιωτικὸν κράνος τῆς πατρίδος του καὶ τὸ ἐφόρεσεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Σουλτάνου. Ἀμέσως ὁ Ἀγγλὸς ἐξηφανίσθη καὶ ἐπέστρεψε μ' ἓν κόνικον ἀγγλικὸν ἀμπέχονον, τὸ ὅποτον ὁ Ἀδελφάκις ἐπροθυμοποιήθη νὰ φορέσῃ.

Μετὰ τὴν παραλλήλῃ αὐτὴν στολήν, ὁ ἄλλος ξένος, ὁ ὅποιος εἶχε μαζί του μίαν μηχανήν, ἐφωτογράφησεν τὸν Σουλτάνον.

Ἡ φωτογραφία αὕτη, ὡς τὸ εἶπωμεν ἐν παρενθέσει, ἔκαμε κατόπιν τὸν γύρον τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μαροκινοὶ θεωροῦν τὴν ἀναπαράστασιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, εἴτε διὰ τῆς χειρὸς, εἴτε διὰ τοῦ φακοῦ, ὡς κατὰ ἀντιθρησκευτικόν,

συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Σουλτάνου ἐξέγερσιν καὶ εἰς τὰ κατόπιν διαδραματιζόμενα.

Νέα ἀποτυχία

Ἐν τούτοις ὁ Τζούλης, βλέπων τὸ ἀποκρηστικὸν αὐτοῦ μασκάρευμα καὶ τὴν ἐκτακτὸν εὐθυμίαν ποὺ ἐπροξενούσεν εἰς τὸν Σουλτάνον, ἔκρινε πρόσφορον τὴν στιγμήν διὰ νὰ βάλῃ τὸ σχέδιόν του εἰς ἐνέργειαν.

— Ποτέ, ἐψήθυσεν, δὲν θὰ ξαναδρῶ τέτοια εὐκαιρία.

Ἐβγαλεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν ἀναφοράν, τὴν ὁποίαν διὰ τρίτην φοράν εἶχεν ἀντιγράψῃ, καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λουλού τρέμων :

— Προσοχή! ἤλθε ἡ ὥρα!

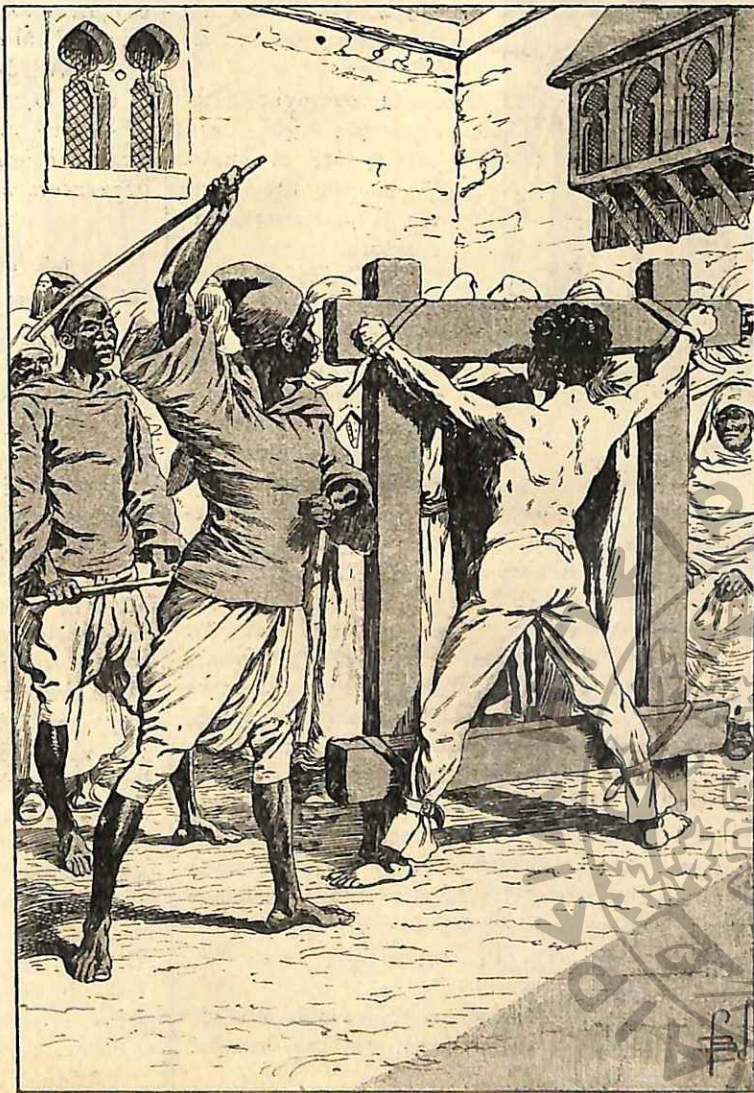
Κατόπιν ἔθεσεν εἰς κίνησιν τὸ ὄργανόν του καὶ ἐξέχυσεν εἰς τὴν αὐλὴν θύελλαν μουσικῆς, ἡ ὁποία διέκοψεν ἀμέσως τὰ γέλια τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν φίλων του καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ σηκώσουν τὰ κεφάλια μὲ ἀπορίαν.

— Τ' εἶν' αὐτό; ἐφαίνετο ἐρωτῶν ὁ Σουλτάνος, σύντομος, θυμωμένος.

Ὁ ἐπιμελητὴς ὤρμησε πρὸς τὸ ἐργαστήριον, ἐν τοῦ ὁποίου ἐξεχύνετο ἡ ἀπρόοπτος μουσικὴ· ἀλλὰ τὴν στιγμήν ποὺ ἤτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, ἡ θύρα ἐδιπλατώθη καὶ παρουσιάσθη ὁ Τζούλης, μὲ τὴν ἀναφοράν εἰς τὸ χέρι, προχωρῶν πρὸς τὸν Σουλτάνον.

Ἐ, δὲν ἐπροχώρησε καὶ πολὺ. Δύο μαυροὶ φρουροὶ, ἀγνωστον πόθεν ἐξεληθόντες, συνέλασαν ἀμέσως τὸν νεαρὸν Παρισίνον, ἐνῶ ὁ Σουλτάνος ἀπεμαχρύνετο, ἀφ' οὗ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸν ἐπιμελητὴν του.

Ὁ Λουλού ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν νὰ ἰδῇ τί θὰ συνέβαινε. Βεβαίως ὅτι ἦτο κατὰ σφοδρὸν διότι ὅλα τὰ παράθυρα καὶ ὅλαι αἱ θύραι, ποὺ ἔδωκαν εἰς τὴν

Ἐν τούτοις ὁ Τζούλης, βλέπων τὸ ἀποκρηστικὸν αὐτοῦ μασκάρευμα καὶ τὴν ἐκτακτὸν εὐθυμίαν ποὺ ἐπροξενούσεν εἰς τὸν Σουλτάνον, ἔκρινε πρόσφορον τὴν στιγμήν διὰ νὰ βάλῃ τὸ σχέδιόν του εἰς ἐνέργειαν.

πλαταίαν του τέννις, έστολίζοντο με θεατάς.

Υπηρετείται, υπάλληλοι, έργαται των άνακτόρων, έφάνιντο περιμένοντες κάποιον θεάμα διασκεδαστικόν.

Συγγρόνως έφεραν κ' έστησαν εις το μέσον της αούλης έν μηχανήμα, έν είδος πλαισίον από τέσσαρα ξύλα χονδρά, με ιμάντας εις τας τέσσαρας γωνίας.

Ο Λουλού, άν και χωρίς να γνωρίζη εις τι θά έγκρίσειεν, άμα τό είδεν, άνατρίχασε.

Μετ' ολίγον οι μαύροι, οι όποιοι έκράτουν τον Τζούλην, τον έσυραν προς αυτό τό μηχανήμα.

Ο Λουλού έτρεξεν έκαί. ο δε Τζούλης, ένθ' τον έγδυναν και έδεναν με τούς ιμάντας τὰ χέρια του και τὰ πόδια του επί του όρθιου πλαισίον, ήμπόρεσε να 'πή εις τον μικρόν του φίλον:

— Πάλι άποτυχία!

Μ' αυτή τη φορά την έπαθα για καλά... Κ' έγω δεν ξέρω τί θά μου κάμουν... Άντίο, Λουλού. Φίλησε έν μέρους μου τον πατέρα μου!

Ο νεαρός σπουδαστής δεν έπρόφθασε να πη περισσότερα, διότι ένά μαύρο χέρι του έκλεισε τό στόμα.

Ο Λουλού έκύτταζε γύρω του σάν τρελλός, ζητών κανένα που θά ήμπορούσε να τον παρακάλεση δια τον φίλον του. Τέλος, έν τω μέσω του πλήθους, είδε τον Ζερμαίν, ο όποιος τον έκύτταζεν ως να τον έπερίμενε. Κ' έτρεξε προς αυτόν.

— Ζερμαίν, Ζερμαίν, τον ήρώτησε με τρέμουσαν φωνήν: τί θά του κάμουν; θά τον σκοτώσουν;

Ο θαλαμηπόλος έμειδιάσε καθητυχαστικώς.

— Όχι, όχι, τώ είπα: θά τον ξυλοκοπήσουν μονάχα. Βέβαια δεν είναι και τόσο ευχάριστο, αλλά δεν πεθαίνει κανένας... Προπάντων άμα φιλοδώρησιν τούς δημίους.

— Άχ, ντρέμα να μην έχω λεπτά! άνέκραξεν ο Λουλού, αλλά, όχι, όχι, έχω αυτό!

Ο υίος του έκατομμυριούχου ένεθυμήθη έξαφνα, ότι έφορούσεν άκόμη ένά φυλακτό με μίαν θαυμασίαν χρυσήν αλυσίδα. Την απέσπασεν από τον λαϊρόν του και ήρώτησε τον υπηρέτην:

— Σε ποιόν πρέπει να την δώσω;

Ο Ζερμαίν του έδειξε δύο μαύρους, οι

όποιοι διηρθύνοντο προς τον Τζούλην, κρατούντες δύο χονδρά ραβδία, καταλήγοντα εις δερμάτινα λωρία.

— Δόσε τό δώρό σου 'ς αυτούς, τώ είπα: αλλά πρόσθε να μη σε ιδή ο Έπιμελητής.

Ο Λουλού ήκολούθησε τούς μαύρους και, έπωρελθούς μις στιγμής, κατότην όποιαν ο Χαζίμπ έκύτταζε τον Τζούλην, έχωσε την χρυσήν αλυσίδα εις τό χέρι ένός των δημίον. (*)

Ο μαύρος την έπήρε, την έζύγισε, την έπέρασεν εις τό χέρι του συντρόφου του και είπα σιγά-σιγά εις τον Λουλού ολίγας λέξεις μαρκινάς. Ο μικρός δεν τας ένδυσσε βέβαια, από τό μειδίαμα όμως του ανθρώπου συνεπέρασεν, ότι θά έπιασε τόπον τό δώρόν του.

Και άμέσως ήρχισεν ή τιμωρία.

Ο Λουλού είδε τον μαύρον να ύψωνι τό ραβδί του και ήκούσεν ένά ξηρόν κρότον, ο όποιος άντήχησεν άλγεινώς εις την ψυχήν του. Με όλην την κρίκην που του έπροξενούσε τό θέσφα, δεν απέσπατούς όρθαλμούς του από τον Τζούλην.

Ο δυστυχής αυτός είχεν ήδη δεχθή έντω ραβδισμούς, οι όποιοι ήλάκωσαν την ράκην του με μώλωπας αίμα-τρους.

Άλλ' από τό στόμα του δεν έξήλθεν ή παραμικρά κραυγή. Το θάρος του νεαρού Εύρωπαίου έπροξενούσε θαυμασμόν κ' ένέπνεεν εις όλους συμπάθειαν.

Κατά την διαταγήν του Χαζίμπ, έπρόκειτο να λάβη άκόμη δέκα ραβδισμούς εις τό πέλμα των ποδών.

Ο Λουλού είδε τούς δημίους να καταιβάζουν τό όρθιον πλάσιον και ήκουσε πάλιν τούς ξηρούς κρότους των ραβδίων.

Άλλ' ή βάσανος δεν πατεάθη πολύ και όταν ο Λουλού, ο όποιος είχε κλείσει τὰ μάτια του δια να μη βλέπη, τὰ ήνοιξε πάλιν, είδε με χαράν να λύνουν τον Τζούλην από τό πλάσιον.

Ο δυστυχής έχώλαιεν, άλλ' έπεριπατούσεν άρπινεν όπίσω του αύλακα αίματος, άλλ' ήτο ζωντανός... Ο μικρός Ρισανέλ έτρεξε προς τον φίλον του και, προσφέρων ως στήριγμα τον ώμόν του, τώ είπα:

— Άχ, Τζούλη, νάξερσε πόσο φοβήθηκα!

— Κ' έγω, καίμενε, απεχρίθη ο Τζούλης με βραχνήν αλλά σταθεράν φωνήν.

(*) "Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 293.

"Άχ, Τζούλη, νάξερσε πόσο φοβήθηκα!..." (Σελ. 298, στ. 6)

Πιστεύω όμως ότι δεν έφάνηκα πολύ, ε;

— Ά, όχι, ήσουν θαυμάσιος!

— Τότε καλά.

Εισήλθον εις τό δωμάτιον, όπου ο Τζούλης έπεσεν έξηγτημένος εις τό κρεβάτι του, ένθ' ο Λουλού έπήγε να φέρη κρύον νερόν δια να πλύνη τας πληγάς του.

Όταν ο μικρός έπανήλθεν, ο φίλος του τώ είπα:

— Πώς την έπαθα κι' αυτή τη φορά! και όμως ο διαβολο-Σουλτάνας αυτός έφάνετο τόσο ευδιάθετος. Ένόμισα πως θά είχε όρεξι νάκούσθαι και λίγες ματαίς.

Την στιγμην εκείνην ήνοιξεν ή θύρα και εισήλθεν ο Ζερμαίν. Έπροχώρησε προς τό κρεβάτι και ήρώτησεν ύποκλινόμενος:

— Ο κύριος είναι καλλίτερος;... Ο κύριος έκαμε πάλι άνοησία, χαιρώ όμως πολύ που βλέπω...

— Σιωπή! τον διέκοψεν ο Τζούλης: κάμε μου τη χάρι να μ' άφίσης ήσυχο.

Ο Ζερμαίν δεν έφάνη θυμωμένος δια τον άπότομον τρόπον του Τζούλη, τον έξεδικήθη όμως λέγων:

— Έρχόμουν άπλως νάναγγείλω εις τούς κυρίους, ότι ο κύριός μου, παρά τας συνηθείας του, μ' έδωσεν είδήσεις του. Είναι στη Μασσαλία.

— Ά! έκαμαν μαζί με άνακούρυσιν οι δύο Παρισινοί.

— Είναι στη Μασσαλία, έξηκολούθησεν άπαθής ο υπηρέτης, αλλά θά έλθη έδω μετά πέντε ήμέρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΜΕ ΤΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΝ

Η φρονήσις δεν περνά πλέον.

Ευκόλως φαντάζεται κανείς την έντύπωσιν που έκαμεν ή είδησις αυτή εις τούς δύο μας φίλους.

Ο Κατακτητής θά έπανήρχετο μετά πέντε ήμέρας!

Πότε θά έπρόφθαναν να επιτύχουν την προστασίαν και την βοήθειαν του Σουλτάνου; "Άλλως τε ή προστασία αυτή τοίς έφάνετο τώρα πολύ πρόβληματική και ο Τζούλης ο ίδιος, με όλην του την επιμονήν, άρχισε νάναγνωρίζη ότι ο Σουλτάνας ήτο τωόντι άπροσέλαστος.

Το ξυλοκόπημα που έλαβε, τον είχε πληγώσει μάλλον ήθικώς παρά σωματικώς, κρίνοντες δέ τσσαν περιττόν όσον και επικινδύνουν τό να παρατείνουν την διαμονήν των εις τό παλάτι, έδήλωσε:

— Πρέπει να τό χάσωμε από δω, τό γρηγορώτερο!

— Ναί, ναί, έπεδοκίμασεν ο Τζούλης, φρίττων άκόμη εις την άνάμνησιν του φίλου του, δεμένου εις τό βασανστήριον.

— Ελπίζω όμως, ότι τώρα θά μ' έδώσουν, έξηκολούθησεν ο Τζούλης, και αυτό θά ήτο τό καλλίτερο.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· Ίδε σελ. 295)

— "Ε! ε!... είναι κανένας έκαί-μέσα: Καμμία άπάντησις. Σιωπή άκρα.

Η τρύπα ήτο στενή, ώστε δεν έχωρούσε να περάσθαι άνθρωπος! Να την μεγαλώσουν περισσότερον έροβούντο, διότι ήμπορούσε να καταρρεύσθαι όλος ο τοίχος και να ταρουν ζωντανοί κάτω από της πέτρας.

Ο Δυβάλ ήτον άηληπισμένος. Τόση φόβερά έργατία χαμένη, τόσος κόπος δια να σωθῇ μόνον ένας σκύλος;... Ο Έρβελιν δεν ήτο βέβαια έκαί-μέσα. Δεν είχαν τώρα να κάμουν άλλο, παρά νάναί-θουν. Κ' έδοκίμασαν να βάλουν τον Δράκον εις τό καλάθι.

Άλλά ο Δράκος δεν ήθελε με κανένα τρόπον. Και όταν ένας έργατης έκαμε να

"Τί ώραίο και κομψή κορίτσι!..."

τον σπρώξῃ, ο μολοσσός έδειξε τὰ δόντια.

Έπειτα εσηκώθη όρθιος, έστήριξε τὰ έμπροσθέν του πόδια εις τό χείλος της τρύπας, έχωσε τό κεφάλι του κ' έγαύγισε χλαυθυμρώς.

— Κάποιος είναι έκαί μέσα! έφώναξε τότε ο Δυβάλ. Γρήγορα, γρήγορα, μεγαλώστε την τρύπα, ως που να περνά ένας άνθρωπος. Θά μ'ω έγω!

Υστερ' από ένα τέταρτον, ή τρύπα έμεγάλωσεν όσον έπρεπε, και ο Δυβάλ έπέρασε πρώτος μ' ένα ήλεκτρικό φανάρι.

Σε λίγο τον ήκουσαν να φωνάζη με πνιγμένην φωνήν:

— Ο Έρβελιν! Ο Έρβελιν είναι έδω! Βοήθεια γρήγορα!... Δεν φαίνεται ζωντανός!

Ένας πυροσβέστης έσύρθη εις την τρύπαν και σε λίγο, ο Δυβάλ και αυτός, έβγαλαν από μέσα έν άναίσθητον σωμα. (*)

(*) "Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 295.

Ο Δυβάλ, γεμάτος αγωνίαν, έστήριξε τό αυτί επάνω εις την καρδίαν του φίλου του και άφηκε κραυγήν χαράς:

— Ζή! Ζή άκόμη!...

Με μυρίας προσυλάξεις, τον άνέδασαν. Το καλάθι άναίδοκατέβη πολλάκις, φέρον εις τό φως της ήμέρας από ένα άνθρωπον κάθε φοράν. Τελευταίοι άνέβησαν ο Δυβάλ και ο καλός Δράκος.

Το βράδυ, εις την Αστυνομίαν, όλοι ήσαν χαρούμενοι. Ο κ. Λαρόζ είχε λάβη, από τό Δημοτικόν Νοσοκομείον, τό δελτίον της ύγείας του Έρβελιν, τό όποιον έλεγε:

«Ο άστυνόμαξ Έρβελιν συνήλθεν από την λιποθυμίαν του. Η κατάσταση του σχετικώς καλή. Μεγάλη μόνον αδυναμία. Μετά νοσηλείαν ένός μηνός, θά είναι έντελώς καλάς.

«Σημείωσις. — Ο Έρβελιν παρακαλεί τον κ. Διευθυντήν της Αστυνομίας να διατάξη την άσπληρην φρονήσιν της εισόδου του σπηλαίου». Έσώθη λοιπόν και αυτήν την φοράν ο Έρβελιν, από τον φοικτόν θάνατον, εις τον όποιον τον κατεδίκασεν ο Πλόν.

Ο κ. Λαρόζ δεν ήθέλησε νάρίσῃ τὰ έξοδα που άπήτησεν ή διάσωσις εις βάρος της κυρίας Δε-Πλερεβίλ, άρου, έντός του σκύλου, έσώθη κ' ένας άστυνομικός. Η κόρησσε τὸ παρεδέχθη και ήναγκάστηκε χωρίς να έπιμείνῃ. Είς τό γράμμα της όμως ύπήρχε και αυτό τό ύστερόγραφον, γραμμένον από άγύμναστον παιδικόν χέρι:

«Κύριε Διευθυντά, είμαι πολύ ευτυχής διότι από τό πηγάδι που κλαίει, έβγήκεν ο σωτήρ μου Έρβελιν. Του στέλλω ένα μικρόν δώρον που θά ύποβοηθήσῃ την αναρρώσιν του και σ'ες παρακαλώ να του πῆτε

να έλθῃ να με ιδῇ άμα γίνῃ καλά. Έλπίζω ότι ο Έρβελιν θά θελήσῃ να δέχθῃ αυτό που του στέλλει ή μικρά ευγνώμων του φίλη.

«Βερανζέρα Δε-Πλερεβίλ».

Το μικρόν δώρον της δεσποινίδος Βερανζέρας ήτο άπλούστατα ένα τσάν δύο χιλιάδων φράγκων.

13. «Όπου ο Δυβάλ συλλαμβάνει τον φίλον του Έρβελιν».

Τὰ έγγλήματα της συμμορίας Πλόν ήσαν άμειντήρια. Η αύθαδεια των κακούργων δεν είχε πλέον όρια. Το θέατρον των κατορθωμάτων των σήμεραν ήτο έδω και αύριον άλλοι έτρομοκράτουν όλην την Γαλλίαν.

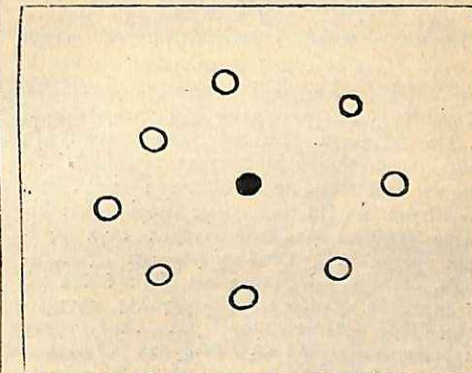
Δεν πρέπει όμως να πιστευθῇ, ότι ή Αστυνομία ένικάτο πάντοτε εις τό κυνήγι που έκαμνεν εναντίον της συμμορίας, όχι. Την ήμέραν κατά την όποιαν ο Έρβελιν, τελείως ύγιης μετά τριών μηνών νοσηλεί-

αν, άνελάμβανε τὰ καθήκοντά του, ο κ. Κράμπ τῷ άνήγγειλεν, ότι είκοσι δύο κακούργοι έν της διαβολικής συμμορίας, εύρίσκοντο εις τὰς χείρας της δικαιοσύνης. Έλειπαν όμως οι έπιφοβώτεροι. Έξαφνα ο Λαίλαψ, ο Γατομήτης και ο άρχηγός των Πλόν έξηκολούθησαν έλεύθεροι τάν-δραγαθήματά των.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Πρόβλημα

Ίδου έννέα κύκλοι. Ζητείται να σβύσουν όλοι δια πέντε ευθείων γραμμών, συνεχών. Το σβύσιμον θάρχισῃ από τον μεσαίον μαύρον κύκλον και θά έξακολουθήσῃ δια μονοκονδυλίας.

β.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Νεαρής Κρήσης

ΑΣ	ΘΩΝ	ΤΑ	ΑΣ	Α
ΚΡΟ	ΒΟ	Υ	Ε	ΔΡΟΣ
ΣΠΙΣ	ΔΝΑ	ΛΙ	ΧΙ	ΠΥ

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αύται, ώστε ναποτελεσθούν τὰ όνόματα έξ έφώνων.

Λύσεις του 37ου φύλλου

α.) Κύβνος - κύκνος. — β.) Τεξάς, Μισισσιππύ, Ίδαχο, Καρολίνα. — γ.) Ίδου πως θάποτελεσθῇ ο σταυρός:

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωμετρίας.
 Ὁ Καθηγητής. — ... Ἡ εὐθεία ΑΒ εἶνε
 κάθετος ἐπὶ τὴν ΓΔ, διότι ἡ γωνία αὐτῶν εἶνε
 ὀρθή. (Σὺν ἀπρόσπεκτο Γιώργου). — Τὴν ἔλαγα πρὸ
 ὀλίγου. Γιώργου.

Ὁ Γιώργος, τοῦ ὁποῦ κατ' εἶρε πάρει τ' αὐτήν.
 — Ἡ θεία κάθεται, διότι δὲν εἶνε ὀρθή...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
 τὴν 25 Αἰγούστου 1914.

ΚΑΙ ἄλλο κρούσμα λογοκλοπίας. Μοῦ τὸ
 καταγγέλλει ὁ Θέμος Βασιώτης. Τὸ ποίημα
 «Στὴν Πατρίδα», ποῦ δημοσιεύθη εἰς τὴν Σ.
 Σ. Σ. μετὰ τὴν υπογραφήν «Ἀπόγονος τοῦ Χα-
 τήχοιστου» εἶνε αντιγραφή ἑνὸς ποιήματος τοῦ
 κ. Σπ. Μαρτσόκα. (Καὶ αντιγραφή κατὰ λέξιν,
 διότι μερικαὶ διαφοραὶ ποῦ παρατηροῦνται, εἶνε
 ἀπὸ τὰς διορθώσεως ποῦ τοῦ ἔκαμα ἐγώ). Μὰ
 δὲν εἶπαμε, παιδί μου, τόσες φορές, ὅτι δὲν
 βαρύνεται μὲ μὴ στέλλετε ἕνα ἔργον ὡς ἰ-
 δικά σου; Τὴ εὐχὴ Θεοῦ! μὴν καταλάβετε ἀ-
 κόμη, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀπάτη καὶ κλοπή! Νὰ μὴ
 τὸ ξανακάνῃ κανεὶς σας, οὔτε μεγάλος, οὔτε μι-
 κρός. Ἐγὼ βλέπω, δὲν εἶμαι υποχρεωμένη
 νὰ ξέρω ἀπὸ πᾶν ὅλα τὰ ποιήματα ὅλων τῶν
 ποιητῶν. Ποῖος λοιπὸν ρεζιλεύεται; Ἰστέον
 ποῦ αντιγράφει.

Ἔλα, Ονειροπόλε τῆς Δόξης, ὅτι, διὰ νὰ
 ἔγῃς σπῆτι κοντὰ εἰς τὸν στρατῶνα, κάμνεις καὶ
 σὺ τὴν ζωὴν τοῦ στρατιώτου... στὰ φέμματα.
 Ἐβρυνῇς μετὰ τὴν διάναν, παρακολουθεῖς τοὺς
 στρατιώτας εἰς τὰ γυμνάσια, τρώγεις τὴν ὥ-
 ραν τοῦ συστίτου καὶ ἐπιστρέφεις στὸ σπῆτι μετὰ
 τὴν «Θεοδώρα». Ἡ, ὅλα ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ κά-
 μῃς αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ σὺ ἀλήθεια! Καὶ
 γάρ, ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ ποῦ
 λογιζέσαι καὶ νὰ προσετοιμάζεσαι.

Νέε Βουλγαροκτόνε, διατί ὁ ἀδελφός σου
 δὲν σοῦ δίδει νὰ διαδάξῃς τὸ φυλλάδιόν μου,
 ἀλλὰ σὲ ἀναγκάζει νὰ τοῦ τὸ παίρνῃς κρυφά...
 Μήπως τὸ τσαλακλώνεις, τὸ μουντζουρώνεις, τὸ
 γράφεις; Ἄ, αὐτὸ θὰ εἶνε! ἀλλοιούται ὁ ἀδελ-
 φός σου, ποῦ εἶνε καλὸς καὶ σὲ ἀγαπᾷ, δὲν θὰ
 εἶνε κανένα λόγον νὰ σοῦ τὸ ἀρνῆται. Πῆς του
 λοιπὸν, ὅτι θὰ τὸ προσέγγῃς σὺν τὰ μάτια σου,
 καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σοῦ τὸ δῇ.

Λαμβάνω τακτικὰ ὅτι μοῦ στέλλεις. Κά-
 στρον τὸν Καλαμῶν. Ἀλλ' αὐτὸν τὸν καιρὸν ἔτυ-
 γε νὰ μὴν ἔρω γῶρον νάπαντῃσω ἑκτενὲς εἰς
 τὰ γράμματά σου καὶ νὰ μὴ κληροθῇ τίποτε
 δικό σου, διὰ νὰ δημοσιεύῃ. Σύμπτωσης λοι-
 πὸν καὶ τίποτε ἄλλο. Διηλαθὴ καμμία «παρε-
 ῃγρησις». Ἐξακολουθεῖ καὶ ἔλπει.

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ εἰς σὲ, Θαλασσοπούλι
 τοῦ Στόλου. Μὴ μοῦ παραπονήσῃ! Εἶνε θυ-
 νατὴν νὰ δημοσιεύω πενήντα Παιδικὰ Πνεύματα
 καὶ Παίγνια ποῦ λαμβάνω κατ' ἐδομάδα; Δι'
 αὐτὸ ἀφίνω πάντοτε τὸν κλήρον νὰ ἐκλέγῃ.

Σὲ συγχάρω ἐγκαρδῶς. Κυκλοποιεῖ Ἀκτὴ,
 ποῦ ἤλθες «πρῶτη μεταξὺ τῶν ἀριστοτέρων», καὶ
 εἶμαι ἰδιαίτερος υπερήφανος ποῦ μοῦ τὸ ἀναγ-
 γέλλεις «ὄχι μόνον μετὰ γὰρ, ἀλλὰ καὶ μ' εὐ-
 γνωμοσύνη, διότι αἰσθάνεται ὅτι εἰς τὴν ἐπι-
 τυλίαν αὐτὴν ἔχει καὶ ἡ Διάπλασις τὴν συμβο-
 λὴν τῆς». Ἐβρυνῇς τὰς ἰδίας προσόδους εἰς τὰ
 Γαλλικά καὶ εἰς τὸ μανδολίνον.

Ἐλθὲν Ὀλίττα, πρὸς τὸ παρὸν, βλέπεις,
 ἡ Σελὶς Συνεργασίας καταγγέλλῃ, ἔχουν δὲ μα-
 ζευθῇ τόσα πολλὰ κομμάτια, ὥστε δὲν εἶνε ἀ-
 νάγκη νὰ μοῦ στέλλετε, πρὶν ἰδῇτε νὰ ξαναγρί-
 σῃ. Ἀπεφάσισεν λοιπὸν νὰ γίνῃς ὁμιλητὴς.
 Ὡραία ἀσχολία. Γράφε μου πῶς εἶνε ἡ ἡμέ-
 ρα καὶ ποῦ ἔκαμες τὸ κοττίσι σου.

Ὡς ἔξῃς τελειώνει σήμερὰ τὸ εὐμορφὸν γράμ-
 μα τοῦ Ἀδουμάτος: «Σούγραφα πολλά, ἔ;
 Τώρα εἶσαι πρῆπει: εἶσαι πολλά καὶ σὺ λίγα».
 — Καὶ ὅμως, βλέπεις, οικονομῶ καὶ μιὰ δὴ
 στίλβας δι' Ἀλληλογραφίαν. Εἶνε ἀρκετὴ... γὰρ
 νὰ μὴ ξεγινώσκω.

Ὁρ. ὄρ. Μπουμπουλίνα, αὐτὴ τὴ φορά
 δὲν θὰ σοῦ πῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει γῶρος: «Ἐτυ-
 χε νὰ ὑπάρχῃ. Λοιπὸν, ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρι-
 στεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ σὲ πληροφορεῖ, ὅτι
 τὰ κοριτσάκια τοῦ εἶνε δώδεκα καὶ ἑννέα ἐτῶν.
 ἔχουν δὲ καὶ ψευδώνυμα.

Συμμορφούμενος μετὰ τὰς περιστάσεις, καὶ διὰ
 νὰ μ' ευκολύνῃ, ὁ εὐγενὴς φίλος μου Κορτ.
 Σύρος μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν
 τοῦ 1915. Ὅσοι εἰσποροῦν, δὲν θὰ ἔκαμαν ἀ-
 σπρὴν ἂν τὸν ἐμφορῶντο.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
 ἐδομάδα καὶ οἱ ἔξῃς: Σαρθὴ Νεοδίδα, Ἡ-
 σως τοῦ 1913, Ἐλληρικὸν Ἰδεώδες, Στενὰ
 τῆς Κόστας καὶ Πεδίον τῆς Μάχης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Νύμφη τοῦ Νέκρον, κ.
 (Μ. Μ.) Παροδοῖμος, ἀ. (171) Καρδία Ἐλλη-
 νίδος, κ. (Θ. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
 λάξουν: ἡ Σαρθὴ Νεοδίδα (0) μετὰ Ἡσίου
 τοῦ 1913, Ἐγὼ εἰμ' Ἐγὼ, Μὴ μου ἄπτον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
 Γενναῖον Στρατηλάτην (σοῦ ἔστειλα τὸ
 κλῆμα). Ἀστέρας τῆς Ἐλευθερίας (ἀν' ἡ
 μόνον ὁ κίνδυνος τῆς ἐλλείψεως γάρου, καί
 ἄλλ' εἶνε, βλέπεις, καὶ ἡ ἐλαττωσις τῶν εἰσπρα-
 ξεων) Λοῦιαν Γαζ' (ποῦ νὰ τὸ καταχωρήσω
 τὸ Κρυπτογραφικόν; διάδασε τὸν Ὀδηγὸν νὰ
 ἰδῇς τὴν λέγειν διὰ τὰς Ἀσκήσεις) Κυκλάμιον
 (ἔστειλα' ἀς ἐλπίζω ὅτι θὰ ξανάλθῃς καὶ ὅτι
 τότε δὲν θὰ εἶνε τόση ζήτησις) Φάουνα (δὲν εἶνε
 λιγὰν σκληρὸν νὰ τοῦ πῶ τέτοιον πρῶγμα; μὴ
 τοῦ ἀπαντήσῃς καὶ τελειώσῃς' ἐν τοῖς νομίμοις,
 ὅτι ἡ εὐγενεία ὑπάκουσεν νὰ τὸ γράψῃς ὁδὸ
 λόγια καὶ νὰ τοῦ πῇς μετὰ τρόπον αὐτὸ ποῦ σπῆ-
 πεται) Τέλλιον Ἀγῶν (μὰ βέβαια ὅτι σὲ τέ-
 τοιες περιστάσεις δὲν ὑπερασπίσῃς μίαν ἐξαιρετι-
 κὴν ἐκδοσὴν νομίζεις δὲ θὰ καλύπτονται τὰ ἔ-
 ξοδα ἂν τὸ ἀγοράσουν τοιαῦτοι; μᾶλλον ὅτι,
 καὶ γίλαιο ἴσως δὲν ἀρκοῦν) Ἀγγελιστὴν I. Π.
 (εὐχαριστοῦ πάρα πολὺ γὰρ τὰ καλὰ λόγια καὶ
 ἐλπίζω ὅτι θὰ λέγῃς τὰ ἴδια ἐς ὅλα τὰ παιδιά
 ποῦ σ' ἀκούουν) Σ. Μακρ. (ἔστειλα) Ἀπό-
 γονος τοῦ Χατήχοιστου, Ἀδελφὸν Ναυτο-
 πλοῦ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25ην
 Αἰγούστου, ὑάπαντῇσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 146ος Διαγωνισμός Δύσεων
 Αἰγούστου-Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2ας Νοεμβρίου

415. Λεξιγράφος

Σύμμορον μετὰ τοῦ προσώπου
 Μέλος ἰδία, συνεισφέρει
 Καὶ σαλατικὸν ὄρεον
 Ἀπρόσπετος φανερώσεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγίης τοῦ Ἑλληνιστοῦ

416. Μεταγραμματισμός

Ἀπείρακτον ἂν μείνῃ,
 Εἶν' ὄργανον γλυκύ
 Εἶν' ἔργον τοῦ ἂν ἀλλάξῃ,
 Πόλις ἑλληνική.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυμίας

417. Στοιχειοτονόγραφος

Ἐμποδίζω τὰς διατάσεις
 Ἀν' ἀλλάξω τονισμὸν
 Μετ' ἀποκαταστάσιν
 Ἐπιπλοῦ τῆς θαλάσσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουρέλου

418. Γωνία

+ * * * * * Ἰσθμὸς τῆς Ἀμερικής.
 * + * * * * Ἑλλειψὶς ἀνέμου.
 * * + * * * Στρατηγὸς ἀρχαῖος.
 * * * + * * * Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.
 * * + * * * * Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
 * + * * * * Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
 + * * * * * Νῆσος τοῦ Λιγυίου.

Οἱ σταυροὶ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Π. Βορροπούλου

419-423. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος, ἑκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, νὰ σχηματισθῶν, μετὰ ἡ ἄνευ ἀναγραμμα-
 τισμοῦ, ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Σῶν, ἀσχή, ἔδω, Πόρος, Ἐδμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀδελφικοῦ Φήνου

424. Ἑλληποσύμφωνον

η - ω - α - ο - υ - ε - ι - ο - υ - ε - ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰματοβρέχτου Κέρου

425. Γρίφος

μα μα μα ΤΜ ΤΜ ΤΜ
 μα τυχ' μα ΤΜ λ' ΤΜ ΤΜ
 μα μα ΤΜ ΤΜ ΤΜ
 Ὁ Τέφρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλπιδοφόρου Κυανολευτοῦ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Α - 101]

Ἐργαί, Ἀδελφὸν Πηγε, ἀντιπροσωπεῖαν Σουλ-
 λόγῳ Κρήτης.

ΞΑΝΘΗ ΝΕΡΑ' ἸΔΑ

[1Δ - 102]

Ἰάκη Γαρίδη, τί γίνεσαι; Ἀύτως δὲν ἔλαβον,
 Ἐγὼ θὰ σοῦ στείλω. — Ἀρχα. Ν. Μπορόνης.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 36ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 295)

ΛΟΗΝΩΝ: Λεω. Α. Χαριπούρης, Διον. Α. Κα-
 ροθανάσης, Θ. Ν. Φαγκιάς, Β. Α. Περίδης, Δ.
 Ὁρ. Καρδίας, Γ. Ἀλ. Κοκκώσης, Γ. Β. Πετρά-
 κης, Ὁδ. Ν. Καλλινίκος, Εἰρήνη Καλλινίκου
 Κωνσ. Καλλινίκος.

ΛΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανῆς.
 ΛΕΓΟΥΣ: Μαν. Κωλ. Οἰκονομῶ.
 ΒΟΛΟΥ: Α. Κ. Δυναμοδοτοῦ.
 ΓΥΘΕΙΟΥ: Γ. Α. Γαίτας.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ζακυνθινὸ Ἀστέρας, Διον. Γα-
 βοῖλης.

ΘΗΒΩΝ: Κ. Σ. Χατζηγιάννου.
 ΚΑΛΑΜΩΝ: Νέος Βουλγαροκτόνος.
 ΚΩΝΣΤΗΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἀδουμάτος, Νύμφη τοῦ
 Λοιμοῦ.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Στυλ. Ι. Δούβλης, Εὐφ. Κ. Ἀ-
 στεριώδης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Νταλία Π. Ψαρά.

ΠΑΤΡΩΝ: Μικρὸς Εὐέλπης, Πατριὸν Ναυτο-
 πλοῦ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Γ. Παπαδάκης, Α. Γ. Βαρε-
 λας, Ε. Γ. Βασιλάς, Κ. Γ. Νικολοπούλος.

ΣΥΡΟΥ: Ι. Ν. Μωραΐτης, Ν. Ι. Βάτης.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Ἀδ. Ι. Αναγνωστάκης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γενναῖος Στρατηλάτης, Εὐ-
 άγγ. Θ. Βασιλῆς, Παν. Β. Τσιπάδης, Λουκία Ε.
 Μαζουγιάννη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
 ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκηρύχθησαν
 οἱ εἰς ὅς: ΔΟΥΚΙΑ Ε. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ἐν
 Χαλκίδι καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΓΑΒΡΙΕΛΗΣ ἐν Ζα-
 νκῳ, οἱ ὅποιοι ἀνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας
 ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.